

temmelig lang Ventetid. Men det maa blive det konservative Parti selv, der afgør, hvor lang Ventetiden skal være, og jeg skal ikke lade mig friste af det fristende, som det unægtelig var at spørge Ministeren, hvad det var for Ting, han vilde ind paa, hvornaar det kan tænkes at komme, hvor mange han tror, han vil ramme derved. Det var interessant at fordybe sig lidt deri, men det maatte nærmest være det konservative Parti, som har udtrykt sin Tillid til, at der virkelig er noget bag dette Halmstraa — jeg har ikke det mindste Gran af Tillid i saa Henseende.

Den højtærede Statsminister vendte sig ogsaa imod mig i Anledning af Landmandsbanken. Jeg havde virkelig tilladt mig at nævne, at Landmandsbankordningen ikke syntes at være saa paatrængende nødvendig nu som for et halvt Aar siden, da den højtærede nuværende Finansminister slog i Bordet og forlangte, at nu skulde jeg være god komme med et Forslag. Den højtærede Statsminister argumenterede mod mig ved at sige: Jeg har ikke før opdaget, at det ærede Medlem Hr. Stauning viste nogen særlig Iver i denne Sag. Men Gud bedre det; jeg havde virkelig heller ikke paa mit Program at løse dette Spørgsmaal, men det har den nuværende Regering; det er Forskellen. Jeg lovede at lade denne Sag grundigt undersøge og at faa Rede paa, hvor de 130 Mill. Kr., som Staten skal betale, var forsvundet hen, og jeg satte dette Arbejde i Gang sammen med en Undersøgelse af, paa hvilken Maade en Ordning af Bankens Anliggender kunne finde Sted, og jeg erklærede ved Begyndelsen af Rigsdagssamlingen 1926—27, at vi selvfølgelig fremdeles beskæftigede os med den Sag og tilstræbte at finde Former for en Løsning. Det var, hvad vi med Rette kunde føle os forpligtede til at gøre, men den nuværende Regering gik jo til Valg paa at ordne Landmandsbanken i en Haandevending; og den mødte den 17. December med en Programtale, hvori det hed, at hurtigst muligt skulde denne Sag ordnes, bl. a. for at skaffe Erhvervslivet ny Kapital. Ja, derfor har jeg i Henhold til Ministeriets Program tilladt mig at spørge, og den højtærede Statsminister kommer til at finde sig i, at vi spørger om den Slags Ting, hvor ubehageligt det end er ham.

Den højtærede Statsminister siger, at den Forespørgsel, vi har stillet, er ubegrundet; og saa er den dernæst, sagde han, fremsat af Frygt for, at der skulde ske noget. Det er besynderligt, at en Statsmand kan

sige saadanne Meningsløsheder. Hvilken Frygt skulde der ligge bag Fremsættelsen af denne Forespørgsel? Har vi ikke i tilstrækkelig høj Grad gennem adskillige Aar, gennem talrige Forhandlinger, netop manifesteret vort Ønske om, at der skal ske noget? Hvorfor skulde vi frygte, at der skulde ske noget? Der var virkelig ingen Tegn i Luften, der tydede paa noget i den Henseende. Vi ved, at Evighedsudvalget er i Gang; der var ingen Fare for, at det skulde komme og overvælde os med Forslag i den allernærmeste Tid. Vi ved, hvem der er Medlemmer af Udvalget, vi ved os sikre og trygge fra den Kant, og det kan de Konservative ogsaa gøre. Den Sag er i gode Hænder dér. Hvad skulde der vel ske, som vi ikke kunde være tilfredse med? Jeg synes, den højtærede Statsminister skulde forklare sig lidt nærmere om denne underlige Sigtelse for, at vi skulde frygte et eller andet. Og med hvilken Ret, tør jeg spørge, drager den højtærede Statsminister i Tvivl, at jeg mener noget som helst ærligt med mit Forhold til de arbejdsløse. Tør jeg spørge, med hvilken Ret den højtærede Statsminister fremsætter slige Sigtelser her? Ikke med nogen som helst Ret! Jeg har et Liv bag mig i Arbejde sammen med Arbejderklassen, og endnu har ingen med mindste Skygge af Ret kunnet forekaste mig Uærlighed i mit Forhold til Arbejderne. Jeg beder den højtærede Statsminister, selv om han bliver hidsig, alligevel vogte sig lidt, naar han fremsætter Insinuationer. Man skal jo ikke dømme fra sig selv til andre.

Dernæst skylder jeg at forebringe et Par Ord, som ved Mødets Begyndelse blev sendt herind. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere nogle Linier af et Brev, hvori jeg anmodes om at forebringe Statsministeren følgende: Kan De, som den kloge og handledygtige Mand, give en arbejdsløs et godt Raad med Hensyn til at faa en Sum af 4 Kr. 37 Ø. til at strække til til Kost og Logi om Ugen? Ja, jeg lader dette Spørgsmaal gaa videre til den højtærede Statsminister, der staar her som Forkæmper for et Forslag om, at selv disse 4 Kr. 37 Ø. om Ugen skal skæres bort. Kan den højtærede Statsminister give nogen fornuftig Forklaring paa, hvordan disse arbejdsløse skal stille sig? Er det muligt at give nogen rimelig Forklaring paa, hvordan de Hjem vil være stillet i Fremtiden, som Maaned efter Maaned skal klare sig med Understøttelser af den Størrelse, her er Tale om, og overfor hvilke man nu møder med Planer om helt at bortskære den Smule,